

Cesta

1
2009

KŘEŠŤANSKÝ ČASOPIS PRO DĚTI

cena 7 Kč

Modlitba	3
Soudcové Izraele 4.	4
Poznáváme Ježíše	6
Biblická jména	7
Mimozemšťané v žabství 5.....	8
Tříkrálová	10
O neposlušném letadle.....	11
Putujeme s Biblí	13
Soutěž o tři knihy	15
Písnička.....	16

Vážení odběratelé a čtenáři Cesty, tento časopis vychází již od roku 1992 a po celou dobu stál 5 Kč. Vzhledem k tomu, že náklady na papír, tisk a distribuci se stále zvyšují, byli jsme nuceni cenu časopisu zvýšit na 7 Kč. Doufáme, že tuto změnu přijmete s pochopením.

Vaše redakce

Vydavatel: Ústřední rada Církve československé husitské
 Adresa redakce: Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6, tel.: 220 398 107
 Šéfredaktorka: Mgr. Jana Krajčířiková, e-mail: jana.krajcirikova@ccsh.cz
 Tisk: Grafotechna Print s. r. o.
 Distribuce: A.L.L. production s. r. o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9,
 tel.: 234 092 851, e-mail: predplatne@predplatne.cz
 Objednávky a reklamace vyřizujte, prosím, přímo s distributorem.
 Ilustrace: J. Oleš, P. Herold a archiv časopisu Cesta
 Registrováno pod číslem MK ČR E 8426 dne 2. 2. 2000

Pane Bože,
děkuji ti za sních.
My děti ho milujeme,
i když dospělí si na něj často stěžují.
Zvláště já jsem vděčná za každou sněhovou nadílku,
protože bydlím ve městě, kde se sních moc dlouho neudrží.
Kdyby to ale šlo, aby sněžilo jenom na trávu,
kde stavíme sněhuláky a sáňkujeme,
a ne na silnice, kde kvůli sněhu bourají auta,
tak to bych ti byla, Pane Bože, vděčná.
Děkuji!
Amen

4. Abímelekovo kralování

Jako vždycky, i po smrti Gedeónově se Izraelci opět začali klanět baalům a zapomínali na Hospodina. V tomto díle našeho vyprávění o soudcích Izraele si však budeme povídat o muži, kterého soudcem nazvat nemůžeme.

Možná si vzpomenete, že na konci předchozího příběhu Gedeón odmítl stát se králem Izraelců, protože nad nimi vládne Hospodin. To samé se však již nedá říci o jeho synu Abímelekovi. Sotva otec zemřel, začal přesvědčovat šekemské občany, aby si jej určili za krále. Ti souhlasili. Abímelek však brzy ukázal svou pravou tvář – nechal zabít všech sedmdesát svých bratrů. Jediný, kdo se zachránil, byl nejmladší Gedeónův syn Jótam, který se Abímelekovými zabijáky ukryl.

Když šekemští občané vyhlásili Abímeleka králem, Jótam k nim promluvil z hory Gerizímu. Řekl jim toto podobenství:

„Sešly se spolu stromy, aby si mezi sebou zvolily krále. Nejprve vyzvaly olivu. Ta však odpověděla, že se nechce vzdát své tučnosti. Potom se stromy obrátily na fíkovník. Ten se však nechtěl vzdát své sladkosti. Poté stromy oslovily vinnou révu, ani ta se však nechtěla stát králem – nechtěla se vzdát svého moštu. Nakonec to byl trnitý keř, kdo se uvolil vládnout ostatním stromům. Řekl jim: „Pokud mne opravdu chcete za krále, pojd'te se schoulit do mého stínu! Jestliže však ne, vyšlehne z trnitého koře oheň a všechny vás spálí!““

Jótam se lidí zeptal: „Jednali jste opravdu věrně, když jste si nad sebou ustavili Abímeleka za krále? Zachovali jste se spravedlivě ke Gedeónově rodině? Pokud se domníváte, že ano, pak se z Abímeleka radujte a on se bude radovat z vás. Pokud však ne, oheň pohltí vás i Abímeleka.“

Potom Jótam před svým bratrem uprchl.

Abímelek kraloval tři roky. Po této době se splnilo, co řekl Jótam. Šekemští, kteří nejprve Abímeleka podporovali, se postavili proti němu. Už mu nechtěli dál sloužit a poslouchali ty, kteří je vyzývali ke svržení krále. Když se to Abímelek dozvěděl, vytáhl proti nim s vojskem. Tvrdě vzpouru potlačil a všechny šekemské pobil. Vypálil i věže, do kterých se ukryli uprchlíci. Jedna žena mu však z věže hodila

na hlavu mlýnský kámen. Z obavy, aby se o něm neříkalo, že jej zabila žena, poručil Abímelek svému zbrojnoši, aby jej probodl mečem. Tak se splnilo Jótamovo zlořečení. Šekemští byli potrestáni za svou nevěrnost Bohu a Abímelek za vraždu svých bratrů.

Po Abímelekovi povstal k vysvobození Izraele soudce Tóla a po něm Jaír Gileádský. Ovšem po jeho smrti Izraelci opět podlehlí pokušení cizích bohů. Hospodin se proto rozhněval a vydal je do rukou Pelištejcům a Amónovcům. Pomohl jim Jftách – o tom však zase až příště.

Jana Krajčířiková

Po menší odmlce v minulém čísle vám přinášíme další pokračování otázek vztahujících se k Ježíši Kristu. Správné odpovědi najdete na str. 12.

Část šestá

1. Co řekl Ježíš bohatému mladíkovi, když se ho ptal, co má udělat, aby byl spasen?
2. Z čeho učil Ježíš zástupy lidí, aby jej všichni dobře slyšeli a viděli?
3. Co udělal Zacheus, když chtěl vidět Ježíše?
4. Co udělal Zacheus, když se u něj Ježíš zastavil?
5. Co udělala žena u studny, když se potkala s Ježíšem a z rozhovoru poznala, že je Mesiáš?

(Nápověda: pozvat domů, rozdat majetek, strom, loď, oznámit lidem z vesnice)

Část sedmá

1. Kdo nechal postavit chrám v Jeruzalémě, v němž Ježíš rozmlouval s kněžími?
2. Kde žil Zacheus?
3. Jaký zázrak vykonal Ježíš v Káni Galilejské?
4. Co řekl Ježíš Petrovi, když procházel kolem Galilejského moře?
5. Kdo uvěřil, až když uviděl Ježíše, že byl vzkříšen?

(Nápověda: Tomáš, Jericho, voda a víno, rybář lidí, král Šalomoun)

Marcela Šimová

V tomto čísle se s naším malým přehledem biblických jmen rozloučíme písmenkem Z.

Zilpa (Gn 30,9-13) – otrokyně Jákobovy manželky Leji. Měl s ní syny Gáda a Ašera.

Zabulón (Gn 35,23) – další z Jákobových synů. Jeho matkou byla Lea.

Zimrí (1 Kr 16,15-20) – izraelský král. Vlady se zmocnil násilím, ale dlouho si ji neudržel – pouhých sedm dní. Když zjistil, že na něj táhnou s vojskem, zapálil nad sebou královský dům.

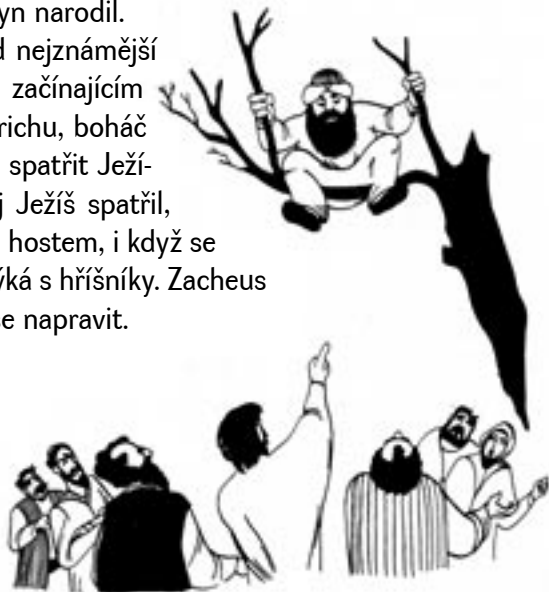
Zekarjáš (2 Kr 15,8-10) – další nehodný izraelský král. Vládl půl roku, poté byl zavražděn.

Zachariáš (biblická kniha) – prorok, který působil mezi Izraelci po jejich návratu z babylonského zajetí, když se pouštěli do obnovy chrámu v Jeruzalémě.

Jakub a Jan Zebedeovi (např. Mt 10,2; Mt 20,20-28) – Ježíšovi učedníci, bratři, kteří chtěli sedět v nebeském království po jeho pravici a levici.

Zachariáš (L 1. kapitola) – kněz, otec Jana Křtitele. Neuvěřil andělovi, že jeho žena Alžběta může ještě mít děti, protože již byla pokročilého věku. Za to oněměl až do dne, kdy se syn narodil.

Zacheus (L 19,1-10) – snad nejznámější biblická postava se jménem začínajícím na Z. Byl to vrchní celník v Jerichu, boháč malé postavy, který aby mohl spatřit Ježíše, vylezl na moruši. Když jej Ježíš spatřil, řekl mu, že u něj dnes zůstane hostem, i když se mnozí horšili nad tím, že se stýká s hříšníky. Zacheus se velmi zaradoval a zatoužil se napravit.

6. Stavba vrcholí

Paní redaktorka, slečna člověčice, sledovala vyprávění mého člověka s tak obdivným pohledem, že si je občas zapomínala poznamenávat do notýsku a pak to rychle doháněla.

„A jak byl rybníček vyhlouben, okamžitě jste do něj zavedl vodu z roury, vidíte, pane spisovateli, mistře?“ dychtila.

„Ale kdepak. Stěny takového rybníčku se musejí napřed vyštětovat neboli obložit kolem dokola kamenem, protože voda ráda hlodá a hliněné břehy by rozhlodala,“ poučil ji můj člověk.

Ve skutečnosti ho takhle poučili zedníci a on to po nich pouze opakoval, jen bez těch jejich všelijakých co a rybníčků jeden kus. V té době jsem byl schován mezi kořeny té vrby hlavatice nad svým budoucím panstvím a sledoval jsem všecko, a co jsem neviděl, to jsem slyšel, protože zedníci o tom hovořili.

„Vy teď hezky pojedete s námi traktorem, pane spisovateli, mistře,“ řekli mému člověku, když naplnili valník hlínou, „a pomůžete nám. Protože hlína se do zákrutu řeky, kde velká voda vymlela břeh, vysype sama. Jenže pak musíme zajet za ves, kde se bourá stará sýpka a my z té sýpky použijeme co? Použijeme kámen, mnoho kusů různé velikosti, na vyštětování neboli obložení vašeho rybníčku, jeden kus.“

A tak vždycky odvezli hlínu z výkopu a přivezli kameny rozličného druhu. Ale poskládali je na sebe tak, aby mezi nimi nebyla mezera, kterou by voda utíkala, a aby vytvořily stěnu koldokola rybníčku, to zedníci opravdu uměli. Použili k tomu pojidlo, to jest cement, vápno a písek, původně určené na opravu zdi u chalupy. Přinesli i rouru, aby měla voda z rybníčku kudy odtékat.

„Tak, pane spisovateli, mistře,“ řekli nakonec, když

se zalíbením obhlíželi společné dílo. „Jak vidíte, postavili jsme vám rybníček, jeden kus, na jedné straně správně hluboký, aby ryby v zimě nezamrzly, na druhé straně správně mělký, aby se ryby, které ulovíte a přesadíte je sem, měly co? Aby se měly kde pást. Protože ryby se nepasou v hloubce, nýbrž na mělčině.“

A teď slavnostně prokopněte žlábek, kterým jsme odvedli vodu, aby nepřekážela, a vpusťte ji do rybníčku, stejně bude natékat nejmíň týden, než začne přetékat. Pořádně jste nás, pane spisovateli, mistře, touhle prací unavil, takže než se zase pustíme do té vaší zdi u chalupy, musíme si pár dní co? Musíme si odpočinout...“

„A jaké vám v rohu rybníčku roste pěkné rákosí,“ obdivovala teď naše návštěva, paní redaktorka, slečna člověčice. „Porostou na něm také doutníky?“

„Ovšem,“ řekl můj člověk a chlubil se, „to jsem měl na mysli, když jsem sem rákosí přesazoval. Jenom musíme upozornit mimozemšťany, až tady přistanou, že tyhle doutníky se nekouří, jsou jenom na koukání. Upozorníte je na to, ano?“

„Vrrrdlouže!“ musel jsem se ozvat, protože teď nestačilo poskočit nebo přitisknout se ke kameni. Vždyť nebýt mě...!

Můj člověk tehdy překopl žlábek, koukal, jak voda z přerušené odvodňovací roury pěkně crčí do rybníčku, bafal a pískal z dýmky a bručel si: „Měl bych mít radost, ale mám ji jen napůl. Pořád se mi zdá, že tu cosi chybí.“

„Rrrákosí, zelený chrrrást,“ poradil jsem mu; protože kdo se ve vodních věcech vyzná líp než žába.

„Rákosí,“ řekl, jako kdyby na to přišel sám. „Kde já jsem viděl rákosí? Aha, ve slepém rameni u řeky, kam chodím na línky a karásky. Počítám, že jsem tam zahlíd i leknín.“

Popadl své rezaté plechové kolečko a naložil na ně rýč. Nepřejte si, paní redaktorko, slečno člověčice, aby vám něco vezl na kolečku, zježily by se vám ty hezké vlasy. Zedníci tu nebyli, aby mu řekli, že takové kolečko, jeden kus, se musí občas namazat, aby nevrzalo. Kdyby jenom vrzalo. Skřípalo a nařikalo, že to bylo slyšet po celém údolí. Když s ním můj člověk jel přes ves, rozštěkali se všichni psi. Ale musím uznat, že rákosí přivezl pěkné, u střapatých kořínků bílé, nahoře zelené. Přivezl i leknín.

Vody v rybníčku mu mezitím přibylo po kotníky, ale mému člověkovi to nevadilo, beztak se vrátil zmáčený po pás. Vyhloubil na mělčině jamky a rostliny zasadil.

„Tak,“ oznámil hlasitě. „Zítřka půjdu na ryby a pustím je sem, protože teprv potom to bude rybníček, až v něm budou ryby.“

Musel jsem se žabsky smát. Jsem tu dřív než ryby, proto to nebude rybníček, nýbrž žabníček, a já tu budu žabí král. Budu král Krex I., protože jako první ze všech živočichů jsem jej obydliil, a dokonce jsem jej svými radami pomáhal stavět. S tím vědomím jsem skočil do vody. A vynořil jsem se, protože málem bych byl zapomněl oznámit tu novinu celému světu slavnostním zpěvem.

„Kreeeeex!“

Ladislav Muška
(pokračování příště)

Tříkrálová

„Dobrý den, tři vzácní králi,
kampak jdete, prosím, kam?
Odpusťte mi, že já, malý,
se vás zrovna na to ptám.“

„Jdeme přece do Betléma,
vede nás tam hvězdy svit.
Chceme se králi, ač nic nemá,
přehluboce poklonit.“

Zdeněk Svoboda

Matěj byl úplně obyčejný kluk z jednoho sídliště, možná, že ho znáte. K Vánocům dostal letadlo, přesněji řečeno model letadla, kluci jistě vědí, o co jde. A teď si představte, co se jednou stalo...

Letadélko leželo dlouho v krabici celé rozložené a to se mu vůbec nelíbilo: „To je nuda, Matěji, pojď mě slepit!“ – ale Matěj ho neslyšel. Až jednoho dne odpoledne konečně krabici otevřel a dal se do práce.

„No, to je dost, už mě z toho ležení bolí záda, snad už se brzy proletím,“ řeklo si letadlo...

Matěj byl s prací hotov až večer. Uložil model opatrně na topení, to víte, lepidlo musí pořádně uschnout – a za chvíli usnul únavou. Na to právě letadlo čekalo...“ Co takhle malý výlet? Nikdo se nic nedozví...”

Noční dobrodružství může začít...

Okno bylo pootevřené a náš čerstvě slepený hrdina frrr rychle ven: „Musím se zchladit, poletím na sever...” – a tak nabral výšku. Pod sebou sledoval krajinu měnící se v bílý sníh. Dostal se daleko, až do země

polárních lišek a ledních medvědů. Ach, to byla nádhera! Tolik zimní krásy ještě neviděl, ale ta zima, brrr: „Cože? Vždyť mi zamrzají okna, nic nevidím! Tady to není pro mne, ještě nastydnou!“ - letadélko nažhavilo motory a tryskem upalovalo zpátky: „Musím se pořádně zahřát, zkusím to na jih... Pozor, změna – směr Afrika!“

Jé, to teplíčko, kdepak sníh! Tady se mu líbilo, panečku! Ale lepidlu ne, to se začalo rozehtávat....

„Kde je moje okénko? Co se děje?“ – sklíčko odpadlo a přistálo žirafě rovnou za uchem, zrovna, když se natahovala pro listí...

„Co budu dělat? Jestli se mi odlepí křídla, k Matějovi nedoletím! Tak to ne...“ – zamávalo ještě na pozdrav zvědavým opicím a honem domů za Matějem! Ještě spal. Letadélko přistálo na topení a dělalo, jakoby nic...

Ráno se Matěj probudil a začal si s ním hrát...“Kde je okénko? To není možné, že by se přes noc odlepilo?“ Matěj hledal všude, na koberci, v krabici, ale nic nenašel. Kdyby jen tušil, že ho má daleko, daleko v Africe jedna paní žirafová, která se teď všem sousedkám v okolí chlubí, jakou má parádní náušnici... Ale to se Matěj nedozví, protože letadla mluvit neumí.

Také máte, děti, doma nějakou neposlušnou hračku?

Helena Osmíková

Správné odpovědi ze str. 6:

Šestá část: 1. rozdej majetek chudým, 2. z loďky, 3. vylezl na strom, 4. pozval ho domů, 5. oznámila to lidem z vesnice)

Sedmá část: 1. král Šalomoun, 2. v Jerichu, 3. proměnil vodu ve víno, 4. pojď za mnou, staneš se rybářem lidí, 5. Tomáš

4. Jeruzalém

Po Betlému se trochu seznámíme s dalším velmi významným biblickým místem – Jeruzalémem. Toto město najdeme na Blízkém východě, rozkládá se v Judských horách na hranici úmoří Středozemního a Mrtvého moře, na okraji Judské pouště.

Pro židy je Jeruzalém velmi posvátným místem. To pramení z víry, že toto místo si Bůh vyvolil, aby zde přebýval.

Někdy je Jeruzalém označován také jako „město Davidovo“ nebo „Sijón“ – Chrámová hora. Je to proto, že právě od doby, kdy král David město dobyl a učinil jej hlavním městem izraelského království, kam dal přenést i Archu úmluvy (2 S 5,6n), stal se Jeruzalém středem dějin Starého zákona. Davídův syn, král Šalomoun zde pak vystavěl Hospodinu chrám (1 Kr 5nn), ve kterém byla po tisíc let vykonávána bohoslužba.

Je to město svaté pro všechna tři velká monoteistická náboženství – judaismus, křesťanství i islám. To je však také důvod, proč se o Jeruzalém nestále vedou války.

Křesťané mají k Jeruzalému protichůdný vztah. Na jednu stranu je to město, ve kterém se nachází místa připomínající události Ježíšova života a smrti, např. Via Dolorosa (křížová cesta) nebo bazilika Svatého hrobu (místo, kde byl dle tradice Ježíš pohřben). Avšak na druhou stranu zničení Jeruzaléma v první židovské válce bylo chápáno jako potrestání Izraele za to, že odmítl Ježíše jako mesiáše. V období byzantské vlády byl Jeruzalém jako křesťanské město znovu vystaven, avšak Chrámová hora byla ponechána pustá jako připomínka zpusťování města. Významnost Jeruzaléma stoupla, když město padlo do rukou muslimů, obzvláště pak při křížových výpravách. Když padla Svatá země do rukou křížáků, proměnil se Jeruzalém v hlavní město křížáckého Jeruzalémského království, které však nemělo dlouhého trvání.

Babylonský král Nabukadnesar město dobyl a chrám rozbořil na konci 6. stol. před Kristem. Po dobytí Babylonské říše Peršany se Izraelci mohli vrátit a chrám znovu vystavět. Podruhé byl chrám zbořen r. 70 po Kristu, když Izraelci povstali proti Římanům, ale byli poraženi. Zkázou chrámu předpověděl Pán Ježíš (např. L 21,5-6). Od té doby již chrám nikdy znovu postaven nebyl. Zbyla z něj pouze západní zeď – Zeď nářku.

Když Ježíše před jeho ukřižováním vyslychala židovská rada, našli se lidé, kteří proti němu křivě svědčili. Uvedli, že jej slyšeli říkat, že zboří chrám a ve třech dnech vystaví jiný, ne rukama udělaný (Mk 14,57-58). Jeho ukřižováním a vzkříšením se to vlastně naplnilo, protože od té doby on sám nahradil Jeruzalém, stal se středem světa, světlem národů (např. Zj 21,22-24).

V 7. století římskou a byzantskou nadvládu v Jeruzalémě vystřídali muslimové. O dalších pár set let později nastává období křížáckých válek, kdy se město střídavě dostávalo do rukou muslimů a křesťanů, kteří koncem 13. století byli definitivně z města vyhnáni. Jeruzalém byl součástí Osmanské říše až do 1. světové války, kdy zde začali vládnout Britové. Boj o město pokračoval i po 2. světové válce a trvá dodnes. Město bylo rozděleno a potom znovu sjednoceno. Organizace spojených národů chce, aby Jeruzalém i Betlém byly mezinárodním územím, Izrael jej však vyhlásil za své hlavní město. Palestínští Arabové by jej však rovněž rádi učinili svým hlavním městem.

V současné době žije v Jeruzalémě něco přes 700 tisíc obyvatel, z toho je zhruba 450 tisíc židů, 230 tisíc muslimů a 15 tisíc křesťanů.

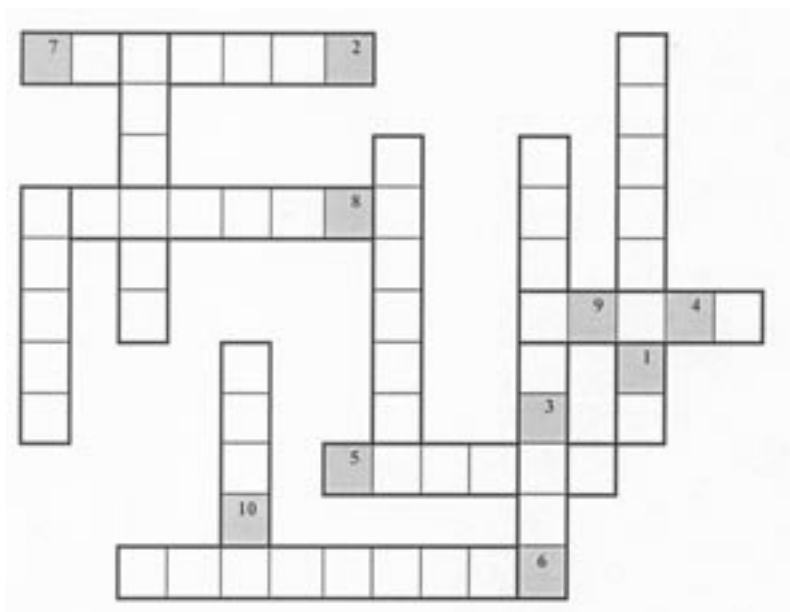
Je pochopitelné, že město s tak bohatou historií má mnoho muzeí. Jedním z nejznámějších je Izraelské muzeum, které obsahuje velkou sbírku archeologických nálezů včetně svitků od Mrtvého moře.

Léto je v Jeruzalémě horké a suché, zima chladná a deštivá, občas také padá sníh.

Milé děti,

Tentokrát je naše soutěž zaměřena na výročí vzniku Církve československé husitské, které si připomínáme 8. ledna. Napište jednotlivá slova podle počtu jejich písmen do doplňovačky (vždy shora dolů a zleva doprava) a tajenku nám pošlete co nejdříve, nejpozději do poloviny února. Čekají na vás hezké knihy!

9 písmen: provolání, vyhlášení

8 písmen: husitská, svobodná

7 písmen: národní, reforma

6 písmen: církev, Farský

5 písmen: hnutí, leden, právo

Blahopřejeme výhercům soutěže z listopadové Cesty

(tajenka: Bůh je trpělivý.), kterým posíláme knihu:

Jakub Tomčík z Nové Paky

Dianka Besmáková

a **Krystýna Zheliznyak** z Kolína

1. Dí - tě, o němž zpí - vá-me, přeš - lo kdys k nám.

Jmé - no je - ho zná - mo je, byl to Je - žíš Pán.

Zpí - va-li an - dě-lé o něm písňe chval, chval.

2. Vánoce čas lásky jsou, pamatujte,
o Ježíši, králi svém, prozpěvujte.
Lásku šel dávat všem lidem, také nám,
lásku šel dávat všem lidem, také nám.

